

косне устни до подкрепителната напитка.

Ирина и Елтани се спогледаха отчаени. Нагиздени и богато стъкмени, те често се вслушваха към веселия глъч и музиките, които идеха откъм градините, и чакаха с голямо нетърпение мига, когато трябваше да слязат при младите хора. Нечий глас отекваше под прозорците:

Да беше китка в градина
Влязна щях, откъсна та щях.
Да беше зимна ябълка
Хвърли щях, отбрули та щях...

Ирина взе сребърното огледало, стегнато в кръжило от слоновина кост, сложи го пред лицето на момата. Елтани взе свещника и го приближи до нея.

- Виж се... - каза тихо гъркинята - на какво си заприличала... Така ли мислиш да се покажеш пред света? Какво ще помислят хората за дъщерята на българския цар? Нима искаш да излагаш баща си? Върви, разходи се, приеми приветствията на бароните. А какво имаш на сърцето си, кой ще го знае?

И кира Ирина дълбоко въздъхна. Нима зад нейната сияйна и поразителна хубост някой можеше да долови черната скръб и горещата омраза, които я разкъсваха? Нима за това бе родена дъщеря^{та} на кир Тодор? Една Комнен^и! Византийска принцеса... Да реди косите на българската царкиня? Да сгъва свилените й руби в шарени сандъци?

Елена тъжно махна с ръка. Изтри потта от челото си:

- Защо? Безполезно е... Аз казах, че няма да сляза. Не искам, не искам. Каква полза? Не... Никога...

Тя затули очи в сгънатия си лакът, разтърсена от непреодолима мъка. Копнежът по Теодор, по първите вълнуващи преживявания на младата й любов, я караха да се затваря в скръбта си, като в недосегаема, защитна крепост. Нищо нямаше значение, нищо не я засягаше, щом не бе вест от Никея, или дума за младия Ватаци^{Лакарис}.